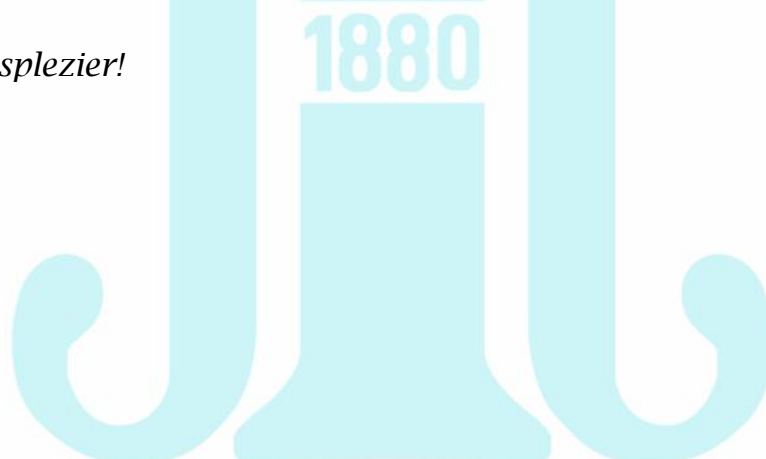

Even uw aandacht...

*Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.
Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het
mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.
Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige
toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van
boekjes voor opvoering beslist.*

Veel leesplezier!

EEN HUIS VOL DROMEN

Toneelspel in drie bedrijven

door

Benny Braem

Tweede, door de auteur herziene versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.2846

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TWAALF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EEN HUIS VOL DROMEN* op te voeren moet de naam van auteur *BENNY BRAEM* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/043

ISBN 978-90-385- 08863

© 2004 Toneelfonds J. Janssens/Benny Braem

www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden veeleevuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(5 dames – 6à7 heren)

Patiënten

KELLY : 45 jaar, nymfomane. Kelly heeft nooit liefde gekend. Elke relatie die ze heeft gehad was er één om haar lijf, niet om haar ziel. Maar ze is op haar retour en dit kan ze niet helemaal verwerken. Ze daagt uit, praat soms schunnige taal, is niet zo verstandig.

ANGELE : 40 jaar. Een zeer timide vrouw die zich door de anderen laat doen. Op de rand van het apathische af tot op het moment dat ze begint te zingen. Dan is er een andere persoonlijkheid, opgewekt, zelfzeker. Maar deze persoonlijkheid verdwijnt vaak even snel als ze gekomen is.

LAMAL : 20- 30 jaar. Autistisch. Hij vertoont heel veel dwangmatig gedrag. Hij is zeer beperkt in hetgeen hij zegt. Heel veel van wat er rond hem gebeurt, ontgaat hem. Ruzies, roepen en tieren brengen hem totaal van slag.

FILIP : 20-30 jaar. Hij spreekt nooit uit zichzelf. Hij leest te pas en te onpas fragmenten voor uit de krant. Als hij niet met de krant bezig is, zit hij meestal voor zich uit te staren.

TJIEU : 50 jaar of ouder. Een zonderling, hij verzorgt zichzelf niet veel. Hij sluit veel dialogen af met een doordenker. Hij denkt dat hij God is.

MARC : 40-50 jaar. Een geflipte carrièremaker. Hij heeft zijn leven perfect ingedeeld, maar alles is in duigen gevallen. Zijn carrière – als architect – is gestopt doordat één van zijn bruggen is ingestort. Van natuur is hij homo, maar hij heeft dit nooit durven erkennen. Hij spreekt overdreven A.N.

AUDREY : 20 jaar – junkie. Een rebelse tiener die regelmatig in de isoleercel vliegt omwille van haar ongecontroleerde waanzin. Zij geeft op alles en iedereen kritiek.

SALLY : 20 jaar, schizofreen. Een beeldschoon meisje, ze heeft een relatie achter de rug met de man van haar dromen. Haar ouders hebben haar gedwongen tot een abortus, omdat de vader van het kind niet voldeed aan hun wensen. De abortus heeft ze nooit kunnen verwerken.

STAF : 65 jarige, leeft in zijn eigen wereldje. Af en toe reageert hij op zijn manier op de concrete situatie.

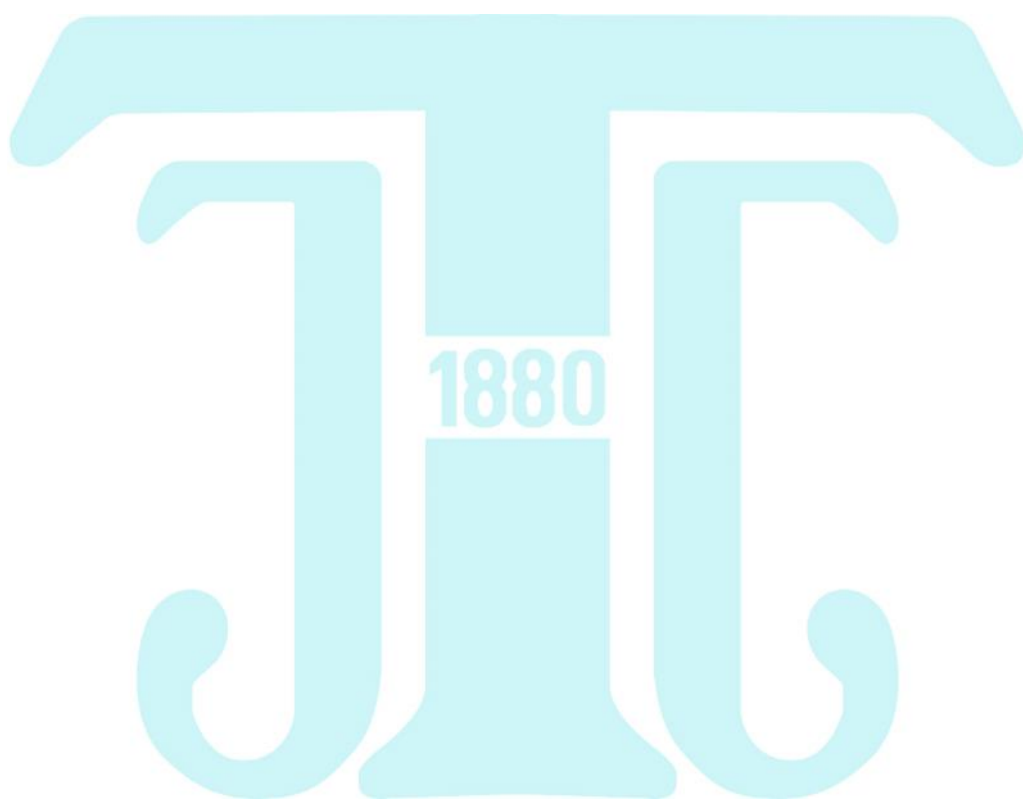
(Deze rol kan desgewenst worden weggelaten)

Personeel

DOKTER CUYT : Psychiater, hij is ontgoocheld in het leven omwille van het mislopen van een aantal verwachte benoemingen. Ook zijn relatie is maar een façade. Hij manipuleert iedereen in eigen belang.

NORMA : Verpleegster. Controle freak. Ze heeft weinig of geen medeleven met de patiënten. Soms werkt ze haar eigen frustraties op hen uit. Ze heeft – onbeantwoorde – gevoelens voor dokter Cuyt.

GENE : Verpleger. Beginnende verpleger – een idealist – met een boel ideeën en vol goede intenties. Hij wil het beste voor de patiënten en volgt daarin soms koppig zijn eigen overtuiging.

KORTE INHOUD

Het verhaal speelt zich af in een gesloten psychiatrische inrichting. Het begint bij de eerste werkdag van Gene, de nieuwe verpleger, een idealist die vol ideeën en ambitie met de patiënten wil werken. Al snel ondervindt hij dat het meer kost dan enkele goede ideeën om het vertrouwen van de patiënten te winnen. Doordat Norma alles op haar eigen conservatieve manier wil blijven runnen, ontstaat er spanning tussen Gene en Norma. Als op een dag Filip, één van de patiënten, getuige is van een misdrijf, komt alles in een stroomversnelling die niet meer te stoppen is.

DECOR

Het verhaal speelt zich af op twee speelvlakken. De ontmoetingsruimte van de patiënten en de consultatieplaats van dokter Cuyt. Soms wordt er op beide vlakken gelijktijdig gespeeld. In de consultatiekamer zie je een bureau en ook een deur die naar de onderzoeksruimte leidt. De ontmoetingsruimte is gemeubileerd met kleine tafeltjes, die in verschillende vormen bij elkaar kunnen worden gezet. Ook is er een spiegel en een bokaal met een goudvis aanwezig.

EERSTE BEDRIJF

Scène 1

(Er is een groot feest aan de gang. Iedereen, zowel patiënten als verpleging zijn in feesttenue. Zij dragen een hoedje en slingers rond de schouders. Alleen Filip heeft een krantenhoedje op. Ze zitten met zijn allen rond de kleine tafels die voor de gelegenheid bij elkaar zijn geschoven. Lamal zit in een hoekje en maakt schommelbewegingen. De laatste restjes van de taart worden naar binnen gewerkt.)

GENE : Jongens, dat noem ik nog eens feesten. Het is lang geleden dat ik zoiets nog heb meegemaakt.

MARC : Dat is omdat je hier nog maar pas bent. Ze doen dat altijd als iemand komt of als er iemand vertrekt.

GENE : Is dat waar? Ik vind het heel plezant. Het is lang geleden dat ik mij nog zo goed heb geamuseerd. *(Hij blaast ondertussen op zijn toeter.)* Fantastisch hé. *(Hij blaast nogmaals.)*

ANGELE : Muziek is het belangrijkste in het leven. Muziek en zang. Ik ben geboren om te zingen. *(Ze begint onmiddellijk met een stemopwarming. Do, re ...)*

LAMAL : Je had zangeres moeten worden. Dan kom je op televisie en dan kon ik je zien. Dan zag ik je twee keer. *(schommelt)* Ja twee keer. Eén keer hier en één keer op televisie.

ANGELE : *(Ze doet hem in zijn schommelbewegingen na.)* En jij moest danser worden. Dan kwamen we samen op televisie.

NORMA : Ik vind het een knalfeest. De taart was heel lekker. Het is echt gezellig, zo met zijn allen rond de tafel.

TJIEU : Aan de laatste keer dat ik rond de tafel heb gezeten met zoveel mensen, heb ik geen goede herinneringen.

NORMA : Was het eten tegengevallen?

TJIEU : Nee, het gezelschap. Daar zaten echt rare kwasten bij, niet te geloven.

MARC : Dan ben je hier veel beter af. Ons ken je tenminste.

TJIEU : Ja, het is hier veel beter. Daar zat een verrader bij.

AUDREY : Een verklikker, een rat? Is hij je gaan aangeven bij de flikken? Hebben ze je opgepakt?

TJIEU : Wees maar zeker. Hij heeft mij verraden met een kus.

AUDREY : Dat heb ik nog nooit gehoord. Die smeerlap was daarbij toen ze je hebben gearresteerd? Dat is durven.

KELLY : *(Heel zwoel.)* Wie wil er hier een kus?

NORMA : Speech, speech... wij willen een speech.

(Iedereen begint mee te roepen. Er wordt met vorken op tafels getikt)

MARC : *(geeft Filip een vriendschappelijke duw)* Ja vooruit, kom op Filip. Mensen, even stil, Filip gaat wat zeggen.

(Filip leest monotoon voor wat er op zijn papier staat. Hij gaat niet in op de reactie die door de anderen wordt gegeven. Tijdens de speech werpt Norma zenuwachtige blikken richting onderzoekskamer.)

FILIP : Beste vrienden. Zoals het de gewoonte is bij een afscheid van iemand of bij een nieuwe start vieren wij.

MARC : *(Tot Gene)* Zie je wel, ik heb het je gezegd. Jij wist dat niet, ik wel.

STAF : Ikke, ik ook.

FILIP : Deze keer vieren wij dubbel. Vooreerst hebben wij een afscheid. Bij een afscheid past een woord van dank. Dank aan Gaspar of Gazzen zoals iedereen hem hier noemde. Na twintig jaar trouwe dienst hier op de afdeling gaat Gaspar op pensioen. Wij hadden hem graag bij ons gehad, maar dat gaat vandaag niet. De griepvirussen hebben hem gevelde.

TJIEU : Ja, mijn wegen zijn soms ondoorgrondelijk.

FILIP : Maar hij heeft ons beloofd, zeker nog eens binnen te springen wanneer hij terug beter is. Hij is ons niet vergeten.

KELLY : Het was echt een lieve zachte man. Hij stond altijd voor mij klaar, dag en nacht. Je mocht hem alles vragen. Hij is op een keer midden in de nacht mijn nachtlampje komen herstellen.

FILIP : Gelukkig laat hij ons niet alleen achter. Hij heeft voor een vervanger gezorgd, een nieuwe frisse kracht.

TJIEU : Daar moet je mee oppassen, met die vervangers. Ik heb daar niet zo een goede herinneringen aan als ik het eerlijk mag zeggen.

FILIP : Wij zijn dan ook blij om die hier vandaag te mogen begroeten en samen met hem te mogen vieren. Dit is onze manier om hem te verwelkomen. Van harte welkom Gene. Hopelijk wordt het een fijne en langdurige samenwerking, waarbij wij ons allemaal zeer goed voelen. *(Van zodra hij klaar is met lezen, gaat hij zitten en geeft hij het briefje terug aan Marc.)*

GENE : Dank je wel. Ik moet eerlijk zeggen, ik had mij mijn eerste werkdag anders voorgesteld. Maar ik moet wel toegeven dat ik aangenaam verrast ben met deze verwelkoming. Ik hoop jullie allemaal spoedig beter te leren kennen. Ik denk dat wij het goed met elkaar zullen kunnen vinden. Ik ga in ieder geval mijn best doen.

STAF : Ikke, ik ook.

AUDREY : *(meer voor zichzelf)* Wat een hoop gelul. Veel beloven en weinig geven doet de zotten in vreugde leven.

NORMA : Audrey geeft nog een streep muziek. Komaan mensen, niemand blijft op zijn stoel. Iedereen doet mee. Een polonaise...

(Iedereen haakt in, alleen Lamal wordt door de anderen tussen de rij meegesleurd. Na twee rondjes rond de tafel roept Kelly "La Bamba..." Angèle begint onmiddellijk met de bamba te zingen. De rij wordt een kring. Lamal wordt door Norma in de kring geduwd. Hij weet zich geen houding te geven. Maar Kelly vangt hem op, geeft hem vluchtig drie zoenen en gaat dan naar Marc. Ze versmacht Marc bijna in haar zoen.)

Zo is het wel genoeg geweest. Gedaan! Het feest zit erop. Tijd om op te ruimen. *(Ze gooit haar hoedje en slinger op tafel.)* Als iedereen een handje

toesteekt is het hier binnen een kwartier terug proper. (*Ondertussen doet zij haar witte jas aan.*) Samen feesten wil ook zeggen samen alles terug proper maken. Vooruit, aan de slag.

(*Iedereen blijft doelloos staan. Ze weten niet precies wat er van hen wordt verwacht. Ook Gene doet zijn witte jas aan.*)

(*brult*) Hoe zit het, komt er nog wat van? Allez Gene jongen, laat je stem horen. Als je geen duidelijke orders geeft, staan wij hier morgen nog tussen een puinhoop. (*Terwijl ze aan het praten is kijkt ze regelmatig richting onderzoekskamer.*) Ik heb geen zin om dat hier alleen op te kuisen.

GENE : (*Heel voorzichtig*) Wie kan mij even helpen om de tafels terug goed te schikken?

NORMA : (*Gebiedend*) Marc, jij verzamelt alle hoedjes.

(*Marc gaat onmiddellijk overal de hoedjes inzamelen. Filip wil zijn papieren hoedje niet afgeven en klemt het tegen zijn borst. Marc twijfelt even en gaat dan verder.*)

Lamal, help Gene met de tafels. Kelly, jij haalt de slingers op. Kom op jongens, laat het een beetje vooruit gaan. Staf, loop niet in de weg.

(*Kelly gaat rond en hangt de slingers rond haar hals. Zij doet dit alles op een overdreven wulpse wijze.*)

Audrey, wil je je luie kont eens opheffen en ook iets doen. Zoek een borstel en een blik.

AUDREY : Je moet niet zo tegen mij brullen. Ik zal zelf wel beslissen of ik iets wil doen. Je bent mijn moeder niet. En ik ben zeker je slaafje niet.

NORMA : Je hebt nogal geluk dat je mijn dochter niet bent. Ik beklag je moeder.

(*Gene heeft het gesprek tussen Norma en Audrey gevolgd.*)

Allez Gene, komt er nog wat van.

AUDREY : Slavendrijvers.

GENE : Tjieu, het is toch Tjieu?

TJIEU : Tjieu, djieu, wat is het verschil?

GENE : Zou je de stoelen eens terug willen zetten?

TJIEU : Uw wil geschiedde.

GENE : Zeg, waarom zei je daarnet dat je moest oppassen voor die vervangers?

TJIEU : Dat is van ver voor jouw tijd. Maar als je het wil weten, ik heb ook eens een vervanger aangesteld. Petrus of zoiets heette hij. Wat die daar allemaal van gemaakt heeft. Dat had ik zo helemaal niet bedoeld. Regeltjes, regeltjes en nog eens regeltjes. Terwijl het in feite heel simpel is. Je moet elkaar alleen maar graag zien. Let op, die na hem kwamen, die waren nog een graad erger.

(Gene zet ondertussen een stoel bij een tafel. Lamal vliegt naar de stoel en verplaatst die naar een andere tafel.)

LAMAL : Dat is mijn stoel. Die moet daar staan. Ik zit hier altijd. Altijd, dat is hier mijn plaats. Dat moet zo! Ja, dat moet.

(Lamal neemt zijn computerspelletje en begint te spelen. Angèle is ondertussen beginnen zingen en legt overal tafelkleedjes op de tafels.)

ANGELE : *(zingt)* Papie loop toch niet zo snel, papie loop toch niet zo snel. Loop wat zachter toe want ik ben al zo moe. Papie loop toch niet zo snel. (H. Van Kecken)

(Staf begint heel enthousiast met zijn armen mee te wiegen.)

MARC : *(Naar Gene toe.)* Dat is Lamal zijn stoel. Hij zit daar altijd, het is zijn vaste plaats. Iedereen weet dat.

GENE : Sorry, mannen.

TJIEU : Uw zonden zjn u vergeven. Gaat u heen in vrede.

AUDREY : *(op)* Ik heb overal gezocht, maar ik kan die klotenborstel en dat vuilblik nergens vinden.

NORMA : Dan zal je weer wel niet goed gekeken hebben. Als je aan jou iets vraagt komt er ook nooit iets van.

AUDREY : Fuck you mens.

NORMA : Let een beetje op je woorden.

AUDREY : Zoek je rommel dan zelf en kuis het zelf op.

NORMA : Wij komen elkaar nog wel tegen, stuk pretentie.

(Audrey af met het gekende vingertje. Gene bekijkt dit alles met een vragende blik. Kelly staat voor de spiegel te wiegen met de bloemenkransen rond haar hals.)

GENE : De doos voor de kransen staat in de hoek.

KELLY : *(Zwoel glimlachend)* Merci. *(Ze passeert Marc.)* Zie je Marc, dat is nu een echte gentleman. Die weet hoe hij met een vrouw moet omgaan. Daar kun je nog wat van leren als je het mij vraagt.

MARC : Laat mij met rust.

KELLY : Of ben je een beetje bang voor de vrouwtjes? Wij bijten nochtans niet. Toch niet hard.

NORMA : Kelly, komt er nog wat van?

(Angèle begint weer te zingen. Papie...)

Angèle, wil je alsjeblieft een andere plaat opzetten. Als je wil zingen, ga dan naar je kamer. Met je kattengejank.

(Angèle verontwaardigd af. Gene wil weer reageren, maar houdt zich in.)

(Filip begint luidop voor te lezen uit de krant. Het onderwerp speelt geen rol.

Ondertussen pakt Norma de doos van Kelly en verdwijnt. Lamal speelt op zijn

computerspelletje. Tjieu en Gene zitten samen. Kelly staat voor de spiegel en begint zich te schminken. Marc zit aan een tafeltje en bouwt een kaartenhuisje.)

(De stem van Filip wordt zachter en het licht dimt.)

Scène 2

(Speelt zich af op plan 2.)

DOKTER : *(Komt vanuit de onderzoekskamer terug in zijn bureau.)* Oké, je mag je terug aankleden. Die kneuzingen lijken best mee te vallen.

(Sally komt nu ook het bureau binnen)

Volgens mij is er niets gebroken. Ik zal je wat voorschrijven. Mocht je pijn blijven hebben, moet je het mij wel zeker laten weten. Dan laten we een radiografie maken.

SALLY : Dank je dokter.

DOKTER : Kan je je nog iets herinneren van je val?

SALLY : Nee dokter. Ik lag onderaan de trap, dat is alles wat ik weet.

DOKTER : Juist ja. Ik denk dat je ongelooflijk veel geluk hebt gehad. Vandaag of morgen loopt het niet zo goed af.

SALLY : Dat vrees ik ook.

DOKTER : Dus als ik het goed begrijp, is dit nu reeds de derde keer deze week dat je hele nachten door de gangen dwaalt?

(Sally knikt)

Daar begin ik mij nu toch ernstig zorgen over te maken. Het gaat niet zo goed met je, hé Sally?

SALLY : Nee, dokter.

DOKTER : Daar moeten wij dringend iets aan doen. Dat kan gewoon zo niet verder. Daarom ook dat ik je nu heb laten komen. Ook al zijn de anderen aan het feesten.

SALLY : Dat geeft niet dokter, mijn hoofd staat er nu toch niet naar. Daarbij, feesten zeggen mij heel weinig.

DOKTER : Ik begrijp wel wat je wil zeggen, maar je moet toch trachten alles een beetje positiever te bekijken.

(Sally zucht)

DOKTER : Feest kas best leuk en ontspannend zijn. Het verzet de zinnen; het is de ideale gelegenheid om niet te zitten dubben.

SALLY : *(dromerig)* Vroeger ja. Nu interesseert het me geen zier.

DOKTER : Ik was er wel graag bij geweest. Tegen jou kan ik dat wel zeggen. Op die feestjes leer je de patiënten eens op een andere manier kennen. Dat kan heel verrijkend zijn.

SALLY : Is dat zo?

DOKTER : *(Schakelt over op een ander onderwerp)* Vertel eens: wat gaat er de laatste tijd niet zo goed?

SALLY : Het zijn die stemmen.

DOKTER : Nog Steeds?

SALLY : Elke keer als ik ga slapen, hoor ik die stem. “ Ga haar zoeken, ga haar zoeken. Het is jouw schuld !” Het blijft onophoudelijk in mijn hoofd galmen. Ik probeer er mij tegen te verzetten, maar het lukt niet.

DOKTER : Je bedoelt dat een stem je stuurt, je een opdracht geeft? Dat die stemmen er voortdurend zijn?

SALLY : Enkel 's nachts.

DOKTER : Dus die stem spoort je dan aan om dingen te gaan doen.

SALLY : *(Alsof ze het terug hoort.)* Moordenaar, moordenaar, je kunt er nog iets aan doen. Het is nog niet te laat. Het is nooit te laat. Draai alles terug, dan is er niets gebeurd. Vooruit, blijf daar niet zitten. Doe iets.

DOKTER : Daarom ga je op 's nachts op stap?

SALLY : Ik moet. Als ik het niet doe, laten die stemmen mij niet gerust. Ze blijven maar doorgaan. Ze zullen mij straffen.

DOKTER : En dan Sally?

SALLY : *(In trance)* Dan ga ik zoeken. Ik loop achteruit door de gangen, dan zie ik het als er iemand buitenkomt waar ik ben gepasseerd. Dan zie ik dat er iemand met mijn kindje gaat lopen. *(Stilte. Dan barst ze in huilen uit.)* Ik wil haar terug. Ik had nooit naar mijn ouders mogen luisteren. Ik had hen nooit hun zin mogen geven. Ik kan wel voor Saartje zorgen. Ik heb een kindje. Mijn kindje. Ik heb niemand nodig, niemand. *(Dromerig)* Ik loop samen met haar in de tuin. Ze zit op de schommel. Ik duw haar, ze lacht. Het is mooi weer. Het is zalig met haar. *(barst in een hysterische huilbui uit.)* Ik zie haar zo graag. Ik wil haar nooit meer kwijt. Nooit meer. Het is mijn dochter, niemand neemt haar van mij af. Niemand!

DOKTER : *(gaat tot bij haar. Het troosten doet hij op een redelijk fysieke manier.)*
Rustig Sally, rustig maar. Het is goed dat je alles eens kunt verwoorden.

SALLY : Het doet zo'n pijn. Ik mis haar zo. Ik wil haar vastnemen, haar knuffelen. Wat heb ik toch gedaan? Wat heb ik gedaan?

DOKTER : Ik begrijp je Sally. Ik weet hoe je je voelt, maar wat gebeurd is, kun je niet meer omdraaien. Er is geen weg terug.

SALLY : Ik voel mij zo leeg, zo moe. Ik kan niet meer. *(zakt ineen.)*

DOKTER : *(wrijft nog eens over haar haar.)* Het komt wel goed. Het vraagt alleen veel tijd. We gaan in ieder geval beginnen met je medicatie aan te passen. Dan wordt je wat kalmer en kun je rustig slapen. Want een goede nachtrust is wel belangrijk om je terug een beetje beter te voelen.

SALLY : Gaan die stemmen dan verdwijnen?

DOKTER : Dat zou best kunnen. Ik hoop het. Maar wij kunnen niet in een glazen bol kijken. Misschien dat ik toch eens een nieuw medicament probeer. Het is nog maar pas op de markt. Ik moet er eerst wat meer informatie over inwinnen. We zien wel.

SALLY : Voor mij is dat goed dokter, als die stemmen maar ophouden.

DOKTER : We gaan ons best doen. Ik zie je overmorgen terug.

SALLY : Dank je dokter.

(Sally verlaat het bureau. De dokter blijft peinzend voor zich uitstaren.)

DOKTER : *(dubbelzinnig)* Ja meisje. *(Hij schudt het hoofd.)*

Scène 3

(Plan 1)

(Het licht gaat aan en men heeft dezelfde situatie als aan het einde van scène 1. Sally komt in de ontspanningsruimte binnen.)

KELLY : Kijk wie we daar hebben. Het liefje van de grote baas. En, heeft hij je een beetje vertroeteld?

SALLY : *(Negeert haar.)* Is het feestje al gedaan? Dat vind ik spijtig, Ik was er graag bij geweest.

KELLY : Je zal wel aan je trekken gekomen zijn zeker? Alle mannen zijn hetzelfde. Als ze borsten gezien hebben, zijn ze niet meer te houden. *(Zwoel)* Kijken, strelen, likken.

MARC : Wij hebben je gemist, Sally.

SALLY : Ik jullie ook.

STAF : Ikke, ik ook.

MARC : Je bent wel erg lang weggebleven. Filip heeft een prachtige speech gegeven.

SALLY : Is het waar Filip? Ik had je graag horen voorlezen. Je kunt dat zo goed.

(Filip kijkt naar Sally. Hij glimlacht even. Hij wil iets zeggen maar blokkeert. Hij duikt terug in zijn lectuur.)

Ik begrijp je wel.

(Het licht blijft op beide speelvlakken aan.)

(Plan 2)

(Ondertussen is Norma in het kabinet van dokter Cuyt gekomen.)

NORMA : *(ze probeert iets te weten te komen)* Ik ben Sally daarnet tegengekomen.

DOKTER : Dat kan. Ze is hier pas vertrokken.

NORMA : Was het onderzoek zo dringend dat het niet tot na het feestje kon wachten?

De patiënten lopen hier echt niet weg.

DOKTER : Momentje, ik zal zelf wel beslissen wat ik doe en wanneer.

NORMA : *(niet gemeend)* Nu heeft ze wel het feestje gemist.

DOKTER : Luister, ik weet dat het voor haar ook niet leuk was, maar ik heb haar uitgelegd dat het niet anders kon.

NORMA : Zij krijgt wel een uitleg en ik niet.

DOKTER : Als je het wilt weten: ik moest mijn consultaties thuis vervroegen, omdat mijn vrouw erop staat dat ik vanavond mee ga om het rapport van mijn zoon.

NORMA : *(Langs haar neus weg.)* Komaan zeg. Precies of je vrouw is voor jou belangrijk.

(Plan 1)

MARC : Volgens mij ben je heel belangrijk voor dokter Cuyt. Ik weet dat, anders zou hij nooit een feestje missen.

SALLY : Hij heeft met iedereen het beste voor; daarvoor is hij toch dokter.

KELLY : Maar de ene onderzoekt hij wat liever dan de andere.

FILIP : *(Leest weer voor)* Hoe vind ik de ware liefde? Maak de juiste keuzes in je leven.

TJIEU : Dat is niet zo gemakkelijk vriend. Maar let op: als je een keuze moet maken en je doet het niet, is dat op zich al een keuze.

KELLY : Kiezen is niet gemakkelijk. Ik heb het daar ook moeilijk mee. Ik weet ook nooit wat ik ga aantrekken.

MARC : *(Redelijk vijandig)* Nee, uittrekken gaat een stuk gemakkelijker.

FILIP : *(leest verder)* Als je iemand ontmoet met wie het klikt, met wie je veel interesses deelt en die qua karakter ook nog eens op je lijkt, kun je al snel

denken dat je de ware gevonden hebt. Tot het moment dat je je realiseert dat het eigenlijk helemaal niet leuk is om een relatie te hebben met een kopie van jezelf.

(Plan 2)

DOKTER : Ik vind dat je echt scherp staat. Moet ik daar een speciale reden achter zoeken of is dat toeval?

NORMA : Neem mij niet kwalijk, dat was mijn bedoeling niet.

DOKTER : Zo kwam het ieder geval over.

NORMA : Ik wil helemaal geen bemoeial zijn, dat weet je toch?

DOKTER : *(Met luide stem.)* Ik ga deze avond mee met mijn vrouw, omdat mijn zoon belangrijk is voor mij.

NORMA : Dat begrijp ik wel.

DOKTER : Daar ben ik blij om. Laten we het daar nu maar bij houden.

NORMA : Sorry voor die opmerking. Ik wil helemaal geen woorden.

(Plan 1)

TJIEU : Graag zien, dat is het enige belangrijke in deze wereld. Om dat te vertellen ben ikzelf en mijn zoon al een paar keer terug naar hier gekomen. Niet dat het veel geholpen heeft. Ik probeer het goede voorbeeld te geven, maar het enige wat de mensen zeggen is...

(Lamal is de hele tijd met zijn computerspel bezig geweest. Hij heeft een heleboel spanning opgebouwd en barst plots los.)

LAMAL : Godverdomme klootzak. *(schudt met zijn computerspel)*

TJIEU : Zoiets ja.

LAMAL : Ik ben er niet aan. Dat telt niet. *(gooit zijn spelletje op tafel en roept)* Mag ik eens drinken?

TJIEU : Jongen toch, let op wat je vraagt of ze duwen je een spons in je gezicht.

GENE : Dat moet je toch niet vragen. Je weet het staan. Als je dorst hebt, mag je toch gaan drinken.

SALLY : Hij weet het wel staan, maar voor hij gaat drinken vraagt hij dat altijd.

GENE : Ha zo. Ja natuurlijk jongen. (*Lamal beweegt niet. Gene begrijpt er niets van.*)
Ik dacht dat je dorst had? (*geen reactie bij Lamal*)

SALLY : Ja Lamal, je mag iets gaan drinken.

LAMAL : Merci Sally, merci. (*gaat al fladderend naar het water en giet zich een beertje water uit.*)

(*Plan2*)

NORMA : (*Heel vriendelijk*) Wil je een tas koffie?

DOKTER : Graag.

NORMA : Hoe is het nu met Sally? Was er een reden voor haar nachtelijke uitstapjes?

DOKTER : Er is altijd wel een reden waarom men iets doet of zegt. Dat is toch met iedereen zo of niet?

NORMA : (*een beetje op haar tenen getrapt*) Dat zal wel.

DOKTER : De oorzaak van die reden en er iets aan trachten te doen, dat is juist de uitdaging.

NORMA : (*Langs haar neus weg.*) Ze is van de trap gevallen. Heb je naar haar kneuzingen gekeken?

DOKTER : Nee, ze had geen lichamelijke klachten.

NORMA : (*Opgelucht omdat hij haar niet heeft onderzocht.*) Dan zal het wel weer eens veel geblaas geweest zijn en weinig wol.

DOKTER : Dat denk ik niet. Ze hoort weer stemmen en die maken haar compleet gek. Ze zit echt weer in een diep dal.

NORMA : Ik vrees dat het nooit meer goed komt. Zo jong en voor de rest van je leven in de psychiatrie.

DOKTER : Het is weer een opwelling van haar schuldgevoelens rond haar abortus. Ze verwijt het zichzelf en kan het niet loslaten.

NORMA : Volgens mij heeft ze zelf voor die abortus gekozen. Anders zou ze toch zo nooit zo doorflippen.

DOKTER : (*Met medelijden, liefdevol.*) Het is een samenloop van omstandigheden. Een heel gevoelig meisje dat gedwongen werd door haar tirannieke ouders om zoiets te laten doen. Enkel en alleen omdat de vader van haar kind geen werk had en niet aan hun normen voldeed.

NORMA : Toch heeft ze iets eigenaardigs over zich. Ze lijkt heel onschuldig, maar ik vertrouw haar voor geen haar.

(*Plan 1*)

GENE : (*gaat naar Sally*) Hallo, wij hebben nog geen kennis gemaakt. Ik ben Gene, de nieuwe verpleger.

SALLY : Dat weet ik. Ik ben Sally.

GENE : (*wijst naar Lamal.*) Zo te zien zal ik hier nog veel moeten leren. Je kan wel erg goed met hem overweg.

SALLY : Lamal is een hele toffe. Hij doet niemand kwaad. Hij heeft zo zijn eigenaardige trekjes, maar als je denkt zoals hij, dan begrijp je hem.

GENE : Zoals jij het zegt, lijkt dat erg eenvoudig. Maar ik geloof niet dat het zo is.

SALLY : Dat leer je wel na een tijdje.

GENE : (*vindt haar sympathiek.*) Als je het niet erg vindt, kom ik af en toe eens om wat goede raad. Ik zal het kunnen gebruiken, denk ik.

SALLY : (*Gevleid*) Zie maar dat Norma dat niet hoort, of ze staat zo in het bureau van dokter Cuyt en dan ga je hier niet lang werken.

GENE : Norma heeft haar manier. Ik heb de mijne. Ik heb helemaal geen angst voor haar.

MARC : (*Angstig*) Je hebt ons Norma nog nooit kwaad gezien. Als ze haar zin niet krijgt of wordt tegengewerkt is het net een tornado. Dan is niets of niemand nog veilig voor haar.

GENE : Dan zullen wij haar beetje bij beetje moeten veranderen. Onwetendheid belemmert de vooruitgang.

KELLY : (*buigt zich over Marc. Dubbelzinnig.*) Marc heeft gelijk. Norma, die is zoals een Duitse tank: onverwoestbaar en recht op haar doel af. Niemand houdt haar tegen.